Ч. 312 (14.209). Львів, пятниця 22. листопада 1935. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504·060. — 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ — ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Представники УПР у голови Ради Міністрів М. Косцялковського.

В понеділок, 18. листопада ц. р., приняв премієр *М. Зиндрам-Косцялковський* українських представників в особах послів *Вас. Мудрого, Вол. Целевича і сен. Ост. Луцького* на довшій авдієнції для обговорення цілої низки актуальних справ. Крім премієра М. Косцялковського в конференції взяв участь міністер внутрішніх справ *В. Рачкевич* і державний підсекретар у президії Ради Міністрів п. Ґжибовський.

Скреслення 90 прц. залеглостей в обезпечальнях

Суспільні обезпечальні виладили списки залеглостей, які винні приватні підприємства за обезпечених службовців за перший піврік ц. р. Ці залеглости дійшли до величезної суми 82,638.028 зол. Наслідком урядового розпорядку про полекші у оплаті залеглостей передбачують, що майже 90 прц. залеглостей буде скреслених чи тим зачислених на рахунок нестягальних сум. Таким чином прийдеться стягнути тільки 10 міліонів зол.

Невже димісія през. Масарика?

„Дейлі Мейль" поміщує сензаційну вістку з Чехословаччини, що президент Масарик рішився при кінці цього року уступити зі свого становища. Англійський щоденник повідомляє, що наслідником теперішнього президента буде мабуть теперішній міністер закордонних справ д-р Бенеш, якому Масарик помагав би до кінця свого життя. На місце д-ра Бенеша міністром закордонних справ став би чеський посол у Парижі Осуський.

Завзятий опір абісинців.

ПАТ подає такі вістки з абісинських фронтів 20 листопада: На північнім фронті у провінціях Гельта, Тембієн і Шіре були вчора завзяті бої в ріжних точках. Партизантські абісинські відділи, що разом мають мабуть яких 10.000 людей, повздержують зовсім дальший похід італійців у напрямі на південь від Макале. Ліве італійське крило на північнім фронті скріплене підтримкою султана Біру, хоч справжній терен цього султанату є в межах італійської Еритреї. За англійськими інформаціями італійська армія хоче, заки ще приїде маршал Бодоліо закінчити операції у Тембіні, не зважаючи на важкі топографічні умовини. На південному березі ріки Такасе абісинці кілька разів намагалися перейти на той бік ріки, але їх відперли. Тому, що італійські джерела повідомляли, будьтоби в битві під Буя згинуло 5000 абісинців, абісинський уряд звернувся телеграфічно до раса Сеюма, домагаючись інформацій. У відповідь рас Сеюм повідомив, що в битві між Макале й Антальо від бомб італійських літаків 19 ц. м. згинуло 10 абісинців та поранено 30.

На південному фронті італійська армія намагалася вчора відновити похід вперед вздовж ріки Вебі Шебеллі, але абісинці сильно опирались та повздержали італійців.

Марсельський замах.

Закуліси процесу „Усташі".

ПАРИЖ, 21. 11. ПАТ. Інциденти у процесі хорватських терористів в Екс-ан-Провансі, про які ми вже повідомляли, найшли сильний відгук у пресі. Головно сильне вражіння викликала постанова суду, що відобрала адвокатові Дебонові право оборони та скреслила його з адвокатського списку. Загально переконані, що рішення суду гостре. Деякі твердять, що адвокат Дебон хотів викликати інцидент, щоб замолотити хід нарад і не допустити до того, щоби ствердили відповідальности італійського і мадярського уряду. Адв. Дебон посуджує рішення суду теж у політичних мотивах. Бо мабуть існувала інша змова проти короля, в якій організація „Усташі" не хотіла взяти участи. Тому суд побоювався, щоб оборона не доказала істнування тієї змови на основі дипльоматичного документу, якого автентичність не можна було би захитати. Оборонець підкреслює, що про правдивість його слів може свідчити те, що закордонні політичні партії двічі пропонували йому 400.000 франків, щоб він тільки підкреслив підчас судової дебати деякі речі, що правно не мають ніякого значіння, але могли би загострити міжнародню ситуацію.

Вчора у процесі не було нових замітніших подій, хіба те, що з уряду визначили нових оборонців. Підсудні хорвати вдруге заявили, що не будуть відповідати на запити суду.

Ліквідація Торґсіну позбавила Совіти поважного джерела доходу.

„Последнія Новости" з 18. ц. м. покликуючись на статтю московського кореспондента „Обсервера" повідомляють, що з причини ліквідації Торгсіну совітський уряд стратить дуже поважне джерело доходу. В останніх роках крамниці Торгсіну продаючи товари за чужу валюту і дорогоцінности, щорічно збирали яких 1500 тис. фунтів штерлінгів. До цього слід зарахувати 5 міліонів фунтів штерлінгів, що вплинули до СССР як перекази від російських еміґрантів для свояків у СССР. У Москві твердять, що ліквідацію Торгсіну спричинило те, що державний банк має тепер дуже великі запаси золота. СССР має четверте місце у світі по Зл. Державах, Франції й Англії.

Нові кардинали.

РИМ, 21. ПАТ. Папа назначив на 16. грудня засідання консистора, на якім покличе 20 нових кардиналів, у цьому 14 італійців і 6 інших національностей.

Перед великими подіями на Далекому Сході.

Львів, 21. листопада.

Італійсько-абісинська війна ще не ввійшла у вирішну стадію; те, що досі відбувалось на цьому відтинку світової політики, було скорше прольоґом до головної дії. Так само й англьо-італійський конфлікт далекий ще від розвязки. Ввесь европейський світ з напруженням очікує дальшого розвитку подій у Африці і на Середземному Морі, тим більше, що в звязку з акцією египетських націоналістів положення в Африці ще більше ускладнилось.

Цей мент цілковитого заабсорбування европейської політики абісинсько-італійським та італійсько-англійським конфліктом зручно використала Японія, щоб дальше проводити в життя свої великі пляни на азійському материку. Світова опінія заскочена новим сміливим кроком Японії, що з пятьох провінцій Північного Китаю вже творить нове Манджу-Ко. Правда, покищо ще мають нібито зберегти формально-правну неподільність китайської держави. Північний Китай має дістати лиш автономію і тільки в сфері господарських інтересів та політики стане цілковито незалежний від Південного Китаю.

Справді англійська політика, що завсіди далеко передбачує, спробувала ударемнити реалізацію нових плянів Японії і з цією метою через свого дорадника при китайськім уряді викликала монетарну реформу в Китаю, щоб саме господарськими інтересами сильніше звязати китайські провінції. Бо слід памятати, що вічна китайська внутрішня анархія, яку все підсилювали великі держави у власних егоїстичних цілях, значно ослабила політично-адміністраційний звязок між окремими китайськими провінціями та защіпила в населення зарazки анархії. Безперечно, ця обставина облекшує Японії реалізацію її плянів.

Але не можна думати, що акція Японії не викличе ніякого спротиву. Чейже відомо, що націоналістичний рух у Китаю віддавна веде свою пропаганду і треба признати, що успішну, бож проти себе він має політику всіх держав світу, що не хочуть допустити до консолідації та нормалізації державного життя в Китаю. З другого боку, китайські маси, головно в Північнім Китаю, що давно були предметом комуністичної агітації, вже перестали бути байдужими до політично-державних справ. Очевидно, що Совіти, яким безпосередньо загрожує зріст потуги Японії, не засипають вогню у попелі і далі ведуть свою протияпонську політику в Китаю, використовуючи для своїх цілей національний рух серед китайців.

Якби й не було, над Китаєм зависла страшна загроза його поділу. Це вже не відірвання Манджурії, чужої расово. Це — поділ корінних китайських земель, відірвання від китайського національного материка тих частин, де віками була столиця держави, та на яких мешкає 100 міліонів китайців.

Нема ніякого сумніву, що для Китаю відірвання Півночи від Полудня — справжня національна трагедія. Тому не дивно, що в Нанкіні радить Куомінтанґ, що не сходився ні разу від часу анексії Манджурії. Невідомо, як поступить нанкінський уряд. Преса подає, що серед китайців навіть зродилась думка про національне обєднання всіх включно до комуністів. Хто знає, чи не рішиться навіть Китай на війну. Не виключене також, що на спілку з Совітами. Адже Совіти добре розуміють, що опанування японцями Північного Китаю дало би змогу їм окружити Сибір від Байкалу аж до Великого Океану. А це вже неабияка загроза.

Тому не є ніяким перебільшенням твердження, що вага світової політики виразно переноситься на побережжя Великого Океану, які небавком стануть тереном епохальних подій. Само собою зрозуміле, що значіння цих подій для нашого народу також величезне.

Розправа за вбивство міністра Перацького.

(3-тій ДЕНЬ РОЗПРАВИ).

Зізнання обв. Миколи Лебедя.

В середу пополудні після перерви відновили засідання в год. 13.45. На лаві підсудних є другий з черги обв. *Микола Лебедь.*

На запит предсідника, чи признається, що від 1931. до 23. червня 1934. працював в ОУН, підсудний намагається щось відповісти в українській мові. Предсідник пригадує йому, що він зобовязаний складати виясення по польськи. Прокуратор Желенський вносить, щоб судовий знавець устійнив, що сказав підс. Лебедь.

Далі адв. Шлапак, покликуючись на постанову 334 статті к. з. знову заторкує справи мови. Предсідник стверджує, що суд цю справу вже вирішив. Тоді адв. Шлапак противиться, щоб відчитували зізнання підсудних. Прокуратор предкладає, щоб внеску оборонця не брати на увагу, бо він правно не обоснований. При цій нагоді прокуратор стверджує, що коли арештували Лебедя, найшли у нього лист приватного змісту, який до нього писала його наречена Гнатківська. Лист цей у цілості писаний по польськи. Це свідчить, що Лебедь знає польську мову. Після того предсідник оголосив постанову, того змісту, що Лебедь був попереджений про те, що має зізнавати по польськи та що він зізнає в непольській мові, отже треба ствердити, що він відмовляє зізнань. Тому суд постановляє відчитати його зізнання, зложені у прокураторських доходженнях та у слідстві.

Прокуратор Рудницький: Мені йде тут про те, щоб докладно зясувати причини, чому суд стверджує, що підсудний Лебедь відмовляється зізнавати. Ця справа не надто ясно спрецизована. Треба підкреслити, що підс. Лебедь відмовляється зізнавати тільки тому, що не хоче зізнавати по польськи. Підсудні відмовляються зізнавати по польськи, а всі вони вчилися у польській школі та користали з документів у польській мові. Нині не хочуть говорити по польськи, значить — це політична демонстрація. Очевидно, що в їх положенні можна дуже добре зрозуміти таку політичну демонстрацію. Але треба виразно і ясно підкреслити, щоб цього але не коментовано, бо це справа, на яку дивляться очі Европи. Суд не тому не приймає виясненъ, що підсудні хочуть їх складати в українській мові, але тому, що в польських судах обовязує польська мова. Зрештою підс. Лебедь, як і інші підсудні, подрібно зізнавав тільки по польськи у слідстві.

Оборонець підсудного Лебедя адв. д-р *Лев Ганкевич* ставить внесок, щоб суд провірив, чи підс. Лебедь знає польську мову. Бо підс. Лебедь ходив до української гімназії і польської літературної мови не знає, тому не хоче тут у столиці Польщі калічити мови, якої добре не знає.

У звязку з цим внеском прок. Желенський стверджує, що Лебедь виразно заявив до протоколу, що згодиться зізнавати тільки в українській мові, хоч польську мову знає.

Предсідник оголошує постанову, що суд не бере на увагу внеску оборонця підс. Лебедя, бо акти справи виказали, що підсудний доволі добре володіє польською мовою.

Після оголошення цієї постанови підс. Лебедь встає і говорить до суду по польськи: „Пане предсіднику, прошу слова". Потім хоче говорити по українськи, та предсідник відбирає йому голос. Підсудний сідає.

Суд став відчитувати зізнання підс. Лебедя.

Микола Лебедь переслухуваний у слідстві 2., 10., 22. і 25. серпня 1935. р. й опісля 20. вересня, признався до свого справжнього назвища, бо спочатку казав, що зветься Евген Скиба; опісля зізнав, що до української гімназії ходив у Львові від 1924— 1930. р., що у 1930. р. здавав матуру, одначе з недостаточним вислідом.

Підс. Лебедь каже, що перед поліцією скривався тому, що в жовтні 1932. р. на прохання репортера одного українського часопису у Львові написав лист до Ковля до одного знайомого, щоб прислав звіт із заворушень, які були на Волині. Цей знайомий прислав бажаний звіт у двох примірниках: один до часопису у Львові, другий до місця замешкання Лебедя в Стрілиськах Нових на адресу одного з його сусідів, Лабяка. Цей поширив цю вістку по селі, про що дізналася поліція, яка перевела ревізії, при чому вказали на Лебедя, як того, що причинився до прислання звіту. Побоюючись, щоб його не арештували, скрився у Львові, де мешкав з товаришем Олександром Соколом при вул. Тарнавського 12. Боявся, щоб його не найшли у Львові, тому в квітні 1933. р. перейшов польсько-чеський кордон і спершу жив у Празі, відтак в її околиці.

З початком серпня 1933. р. вернувся до Польщі потайки, бо хотів бачитися з батьками. За два тижні свого побуту в Польщі бачився з батьками, від яких дізнався, що його і далі пошукують, тому вернувся до Чехословаччини. Побув там до грудня 1933. р. Коли довідався, що в Празі перевели арештування серед українців, постановив перейти до Німеччини. Як перейшов кордон, арештувала його німецька поліція і засудила на 8 днів арешту. Після відсидження кари видалили його знову до Чехословаччини. У квітні 1934. р. Лебедь, як зізнає, вдруге перейшов потайки польський кордон, щоб дістатися до Данціґу. Спершу скривався в Карпатах. 4. і 5. травня виїхав до Львова, де 8. травня купив військову книжечку на назвище Любомира Сваричевського, заплативши за неї 5 зол. незнайомому мужчині. У Львові радили йому, щоб підіждав на „свято моря", бо лекше тоді дістатися до Данціґу. У Львові й околиці був до 14. травня і тоді виїхав до Варшави, куди приїхав 15. травня. На другий день приїхала до Варшави його суджена, з якою в часі свого побуту у Львові вспів порозумітися.

З кінцем травня або в початках червня виїхав до Кракова, щоб підшукати собі мешкання, бо господиня не хотіла довше держати його, незголошеного. В Кракові був один день, та нічого не полагодив і вернувся до Варшави. У Варшаві бачився з нареченою найбільше 5 разів. 15. червня виїхав з нареченою до Ґдині, бо того вечора відвідала його наречена і тоді обоє чули телефонічну розмову його господині. З розмови довідалися, що мін. Перацького вбили українці. Тоді Лебедь постановив виїхати до Данціґу, бо боявся, що поліція, шукаючи вбивника, може попасти на його слід. До Ґдині приїхали 16. червня, там він розстався з нареченою і пішов пішки до Цопот без ніякого документу; відти доїхав поїздом до Данціґу і навязав звязок з мужчиною, якого вказала його наречена. Цей виробив Лебедеві документи на назвище Евгена Скиби. Назвища свого незнайомого не пригадує собі. Як дістав леґітимацію, постановив виїхати до Берліна, одначе спізнився до корабля, що їхав із Цопот до Свінемінде та всів щойно на корабель, що відїздив 22. червня. Після приїзду до Свінемінде арештували його. В слідстві зізнав Лебедь ріжні подробиці про свій побут у Кракові, одначе адреси ні назвища українця, з яким навязав звязок у Кракові, не хотів виявити. Заявив, що Карпинця і Климишина не знає.

Запитаний про назвище своєї нареченої, заявляє, що вона мешкала у Варшаві під фальшивим призвіщем Квецінської. Правдивого назвища не хотів виявити. За Заржецьку подалась його наречена тільки у випозичальні, де абонувала книжки. Підчас свого побуту у Варшаві з ніким не удержував звязку, тільки з початком червня відвідав його якийсь незнайомий мужчина. Цього мужчину прислала до нього його наречена. Цей мужчина приніс у валізі дві сукні для його нареченої. Він чекав у мешканні, доки Лебедь не спровадив своєї нареченої, якій він вручив пересилку. Переслуханий не міг пригадати собі, чи бачив вдруге цього мужчину. Зазначив тільки, що мабуть десь його бачив, але не пригадує собі подробиць цього бачення.

На запит, як перевів останній день свого побуту у Варшаві, Лебедь заявив, що з нареченою зустрінувся коло полудня, потім пішли на могилу невідомого вояка, щоб побачити вінець, що його зложив мін. Ґеббельс. Про вбивство міністра довідався щойно з газет

Переслуханий 20 вересня Микола Лебедь подав, що не признається до вини, значить до того, що: 1) був членом ОУН, 2) будучи членом ОУН на її припоручення допоміг невиявленому вбивцеві вбити 15 червня 1934 р. у Варшаві мін. Перацького.

Зізнання обв. Дарії Гнатківської.

Після 10-хвилинної перерви на салю ввели підс. Дарію Гнатківську. Вона також відповідає по українськи, тому предсідник стверджує, що вона відмовляє зізнань і рішає відчитати її зізнання, зложені у прокураторських доходженнях та у слідстві.

Дарію Гнатківську переслухували у Львові 10. жовтня 1934. Тоді вона зізнала, що поліція арештувала її у батьків у Смодні (пов. Косів) 9. жовтня 1934. Коли ходила до школи, належала тільки до організації „Пласт". Після її розвязання до інших організацій не належала. Політикою не займалася, в суспільнім житті не брала ніякої участи. ОУН знає тільки з преси, але солідаризується з тією організацією. Вона є прихильницею революційних метод, бо еволюційні засоби занадто довго тревають. На поодинокі вчинки ОУН, як саботажі і підпали, не має ще досі скристалізованого погляду та їх не осуджує ані не ґльорифікує. З нареченим переписувалась раз у місяць, а його листи з привички палила. Бандери не знає, Ріжка знає з вигляду. На запит, чи Лебедь є її нареченим, зі збентеженням потверджує. Він писав до неї з Чехословаччини і Берліна. До Львова приїхав у другій половині травня 1934, але з якою метою, вона не знає. Не знає ні Карпинця ні Климишина та твердить, що ніколи не була у Кракові, Любліні, Варшаві й Познані, ані з ніким з цих міст не переписувалась.

Вдруге Гнатківську переслухували 11. 10. 1934 у слідчім арешті у Варшаві. Вона хотіла зізнавати по українськи. Щойно, коли її переконали, що судді й прокуратор, які її переслухують, не знають української мови, вона погодилась зізнавати по польськи. Не признавалась до вини, значить до того, що 1) до 9 жовтня 1934 була членом ОУН на терені Польщі чи за кордоном, 2) помагала до вбивства мін. Перацького тим, що переводила розвідку й обсервувала спосіб життя жертви та устійнила час, місце й найдогідніші умовини до вбивства.

На запити пояснює, що 15. червня 1934 була у Варшаві. Приїхала туди зі Львова в половині травня 1934, одну добу пізніше від Лебедя, що, маючи гроші, просив її, щоб вони перевели деякий час у Варшаві. Про свій виїзд нікому не говорила. Ані у Львові, ні у Варшаві не була зголошена. З Варшави не висилала ніякої кореспонденції, але дістала переказом 100 зол. для Лебедя зі Львова, одначе не знає, від кого. Не знає, чи Лебедь куди з Варшави виїздив. З Варшави виїхала з Лебедем 15. червня увечорі в год. 21.30 поспішним поїздом на Гель. Цього дня до обіду ніде не виходила й не бачилася з Лебедем. Пізніше справляє, що можливо, що ходила з ним до Лазенок. Обговорювали проект прогульки на Гель. Лебедь сказав їй про вбивство мін. Перацького, про що довідався з преси, купив навіть надзвичайний додаток. Побоюючися, що поліція у звязку зі замахом провірюватиме мельдунки, Лебедь рішився виїхати. Підчас побуту Лебедя був телефон до господині. З розмови, яку вона телефонічно вела, виходило, що замах виконав українець. Потім зясувала подрібно свій побут у Ґдині, Данціґу й Оліві. Вона відпровадила Лебедя на корабель, що плив до Німеччини, мабуть 22. червня, а сама 25. або 26. червня виїхала.

Коли виїздила з Данціґу, не знала, що Лебедь арештований. Від якоїсь українки довідалася, що у звязку з убивством мін. Перацького арештували якогось українця, та не думала, що це може бути Лебедь.

Чи Лебедь належав до ОУН, не знає. Підсудна заперечує, будьто би хтонебудь позичав за її згодою леґітимації сестри її матери Евгенії Никоракової, ем. учительки на потреби ОУН. Назвища Ярого і Коновальця знає тільки з газет. Зовсім не знає Карпинця, Климишина, Бандери, Мигаля, Нелавецької, Спольського і Николишина.

Гнатківська переслухувана ще раз 15. жовтня 1934. р., подала, що листувалася з Лебедем у вересні, жовтні, листопаді і грудні 1933. р., що був тоді у Берліні. Знала, що гроші Лебедеві висилає багатий дідуньо. Не знала, що він запідозрений у нападі на пошту в Городку та що за ним шукає поліція. Батьки не знали, що її наречений називається Лебедь.

5. березня 1935. р. Гнатківська відкликала свої зізнання з 11. 10. 1934., стверджуючи, що зізнала неправду щодо Галини Чайківської. Чайківська не привезла їй документів на назвище Галини Солецької, але Гнатківська сама переїхала кордон до Данціґу на основі леґітимації Квецінської, що її мала при собі.

З знання обв. Ярослава Карпинця

Після перерви виведено із салі обв. Гнатківського, а приведено дальшого обвинуваченого, Ярослава Карпинця. Тому що на запит предсідника, чи признається до вини, обвинувачений почиnaє говорити по українськи, предсідник оголошує постанову суду щодо відчитання його зізнань у слідстві.

Переслуханий 14 червня у Кракові Карпинець зізнав, що всі лябораторійні предмети і хемікалії були його приватною власністю і служили до хемічних дослідів, потрібних при студіях. Був студентом краківського університету. До лябораторії боєвої референтури ОУН вони не належали. Заперечує, неначеб належав до ОУН.

Переслуханий 20 червня Карпинець заявив знову, що хемічні матеріяли переховував задля наукових дослідів. Показаних йому бляха не належала до його предметів. Дальше зізнав, що не памятає, щоб 30 травня був у нього мужчина, якого прізвіщ Климишин. Мосяжні рурки лишив у нього студент Стронський з Бучача, що був у нього перед 8 тижнями. Андрія Бориниця він знає, був теж студентом краківського університету на фільософічному виділі. Чи Карпинець належав до ОУН, він не знає. Опісля обвинувачений заявив, що є членом ОУН, але відмовив усяких пояснень.

На дальші допити зізнає, що скінчивши гімназію, записався був у львівську політехніку, студіював чотири роки, опісля перебував якийсь час у родини в Станиславові, бо не мав за що дальше вчитися. В 1931 р. хотів продовжувати студії, але що оплати в політехніці підвищено, перенісся до краківського університету. За півтора року перервав науку, бо не мав грошей на заплату чесного. У Кракові належав до Української Студентської Громади. До ОУН вступив літом 1933 р. Зложив організаційну присягу на револьвер, що буде все виконувати приказ тієї організації. Від неї теж дістав приказ з обсягу хемії. Отже зладив частину вибухового стрільна, зложеного з бляшаної пушки, рурки і шкляної ампулки, якої сам не виповнив. На запит, чи знає мужчину, представленого йому на фотографії, себто Лебедя, відповів, що ніколи його не бачив. Запитаний, хто був у нього 30 травня, відмовив відповіді. Згадану пушку з частиною запальника відніс на умовлене місце і передав незнаному мужчині.

Дня 14. вересня Карпинець не признався до вини. Опісля потвердив свої зізнання, зложені перед прокуратором у Кракові й Варшаві. На запит, хто велів йому зладити бомбу, відмовив відповіди.

Після відчитання всіх зізнань обв. Карпинця предсідник відложив розправу до 22. ц. м.

*

„ФЕЛЬКІШЕР БЕОБАХТЕР" ПРО ВАРШАВСЬКИЙ ПРОЦЕС

Національно-соціялістичний „Фелькішер Беобахтер" додає до реверляцій варшавського процесу про участь Литви в акції ОУН коментар, в якому називає виявлені факти „незвичайно вимовними". Литва — пише „Фелькішер Беобахтер" — як держава ставиться поза право, обовязуюче в співжиттю народів. Чекаючи з напруженням дальших висолідів варшавського процесу, згаданий часопис питається, чи крім литовського міністра закордонних справ Заунюса не є вмішані в справи ОУН інші визначні литовські достойники.

Присуд на німецьких шпіонів у Празі.

Чеський трибунал у Мост після 15-денної розправи видав присуд у шпіонській справі в користь Німеччини. Розправа відбувалась при замкнених дверях. Одного з підсудних засудили на 15 років вязниці, другого на 14 років і сім підсудних на 12 років. 3 підсудних звільнили.

НОВИНКИ.

— Футра робить Карпяк, Лукасінського 4.

— Мистецька виставка. В салях польського Т-ва прихильників мистецтва у Львові (будинок Промислового Музею, вул. Ділушицьких) відкрито виставу союзу польських артисток. На виставу зложилися праці М. Долинської, Рожанської, Хибської, Альбінської, Гавенової й ін. Оглядати можна щоденно від год. 10—15.

— Господарська конференція відбулася в Тернополі під проводом воєводи Дзевалтовського. Наради торкалися засобів піднесення промислу і ремесла, а також рільничої продукції. Рішено м. ін. домагатися обнижки транспортових коштів і скарбових оплат.

— **Чим визначається львівське воєвідство.** Головний статистичний уряд виготовив подрібні обчислення щодо злочинности на терені цілої Польщі впродовж останнього кварталу. Обчислення обіймають випадки, зголошені державній поліції. Отже зголошено поліції 1.524 випадків опору владі, 2.751 заклинувания до проступків, 493 свідомого пускання в обіг фальшивих грошей, 1.221 фальшівництв, 984 підпалів, 503 тяжкого ушкодження тіла, 204 убивства дітей, 457 розбою, 115.378 крадіжей, 1.903 купування крадених річей і 6.384 ошуканств. Найбільше число убивств (65) занотовано у львівському воєвідстві, підпалів у волинському (115), убивств дітей у варшавському (31), розбоїв у львівському (61), крадіжей у львівському (14.740), фальшівництв у виленському (109), купування крадених річей у шлеському (620) і найбільше ошуканств у львівському воєвідстві (910). Виходить, що найбільша злочинність в Польщі є у львівському воєвідстві.

— **Обрядова політика народнього вчителя.** Пишуть нам: Дня 17 жовтня ц. р. вислав я письмо до окружної шкільної ради такого змісту: „В червні 1935 р. зголосив я свою дочку Ольгу Локшин, уроджену 3. червня 1928 р. в Жеребках Королівських, повіт Скалат, в управі школи в Жеребках Королівських, щоби ходила до школи. По місяці науки управитель школи Евстахій Мартинюк насамперед не пускав моєї дочки на гр.-кат. релігію, опісля викинув її зі школи, а це тому, що вона охрещена в гр.-кат. обряді, а моя жінка є обряду латинського. Але через те, що ми з жінкою зговорилися хрестити свої діти і виховувати в одним обряді, охрестили свою дочку в гр.-кат. обряді після нашої згоди і підписали добровільно на акті хрещення в метрикальних книгах в парафіяльнім уряді в Жеребках Кор. Запитую цією дорогою окружну шкільну раду, чи управитель школи Евстахій Мартинюк був в праві викинути дитину зі школи за те, що є обряду гр.-кат. Чи ми не є родичами і не маємо права рішати про свою дитину, в якім обряді має вона виховуватися? Виховувати, живити, убирати й постаратися на дитину є нашим обовязком, а якої вона має бути релігії, то мало би вже до нас не належати? Управитель школи змінив імя нашої дитини з Ольги на Гелена. Тому прошено розпорядити, щоб управитель школи приняв назад нашу дитину до школи і позволив їй ходити на науку релігії гр.-кат. обряду". На це письмо до нинішнього дня я не одержав відповіди, ані не завідомлено мене, щоби дитина ходила дальше до школи. Тому цією дорогою апелюю до вищої шкільної влади, а також до Укр. Парл. Репрезентації у Варшаві, щоби занялася моєю справою. Жеребки Корол., 19. XI. 1935. **Олександер Локшин.**

— **Листи Шевченка.** Харківський Шевченківський Інститут купив цими днями 4 листи Т. Шевченка до доктора Козачковського, його друга. Шевченко подарував був йому примірник „Кобзаря", що тепер віднайшли. У „Кобзарі" були теж чотири листи з 1853—60 рр.

— **Пробив ножем за зраду.** В четвер, в год. 11. на вул. Бічній Полтавній під міськими бараками у Львові 24-літній Н. Підкамінний, що щойно в середу вийшов із вязниці, пробив ножем свого сусіда, 18-літнього Миколу Шублінського, у праву лопатку так сильно, що Шублінський стратив память. Перевезений пізніше на ратункову стацію, помер. Підкамінний, що сидів заподозрений у фальшуванні грошей, підозрівав Шублінського, що він його зрадив. Убивник утік, але поліція є на його слідах.

— **Протижидівські студентські заворушення** вибухли знову у Варшаві і довели до замкнення університету. На викладі проф. Рибарського зібралося кількасот студентів з ендецького табору і почали кричати проти жидів. Не помогла інтервенція декана правничого виділу, проф. Маковського, якого засипали лайкою. Врешті відспівали „гимн молодих" і з палицями в руках кинулися на студентів жидів, яких сильно побили. Бійка повторилася на подвірі і перенеслася на вулицю, де студенти почали вибивати шиби. В год. 2 ректор припинив виклади на всіх виділах університету аж до відкликання. Поліція арештувала на вулицях кількох демонстрантів. Подібні заворушення були також у головній школі сільського господарства і головній торговельній школі.

— **Як ліцитують за податки.** Коломийський суд розглядав справу надужиття урядової влади, якого допустилися скарбові секвестратори ..., якого допустилися скарбові секвестратори Ярослав Вишинський і Ян Зелевський та постерунковий поліції Станислав Моздерж. В лютім ц. р. Вишинський був у селі Вільхівці в характері податкового побірця скарбового уряду з Городенки і зажадав від господаря Прокопчука заплатити податок. Коли цей заявив, що податок уже заплачений, Вишинський сказав, що має заплатити податок також за брата, що не заплатив податок також за брата, і зафантував йому корову, молотільню, млинок і січкарню. За вісім днів Вишинський явився знов у Прокопчука і сказав, що як до 15 мінут не дістане грошей за податок, зараз переведе ліцитацію. І справді свою погрозу виконав. Хоча на основі закону ліцитувати вільно що йно до два тижні від екзекуційного заняття. Вишинський продав зафантовану корову, яку купив постерунковий Моздерж за 35 зол. і зараз її продав за 50 зол. В ліцитації брав участь

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Всюди добре, а дома найгірше.

Часи наші сумні. Знижки, додатки до позижок, податки від знижок, нові часописи і — дітеся у світі, то бачиш, що не всі ще втратили зовсім фантазію. Не знаєш тільки, де повідомляти про такі сензації: в телеграмах, новинках чи оголошеннях. Нераз передовицю написав би, щоб читачі повірили, але у передовиці не вільно сміятись.

Посухайте:

Президент Злуч. Держав Рузвельт рішив написати повість. Але часу на літературу не має. Одною рукою мусить розбирати обруч кризи, що стискає державу, другою мусить стискати руку всім громадянам. Навіть на ловлю риб не має вільної руки. Отже покликав він до себе письменників і оповів їм плян своєї повісти. Шістьох письменників покористувалось його ідеєю і до спілки написали повість. У передмові зазначили, що автор повісти президент Рузвельт. Вони не мають претенсій до свого твору: задовольняться гонораром (про це у передмові не згадали). Книгарні засипані замовленнями — всі хотять читати повість Рузвельта! Міліони примірників продадуть видавці!

І скажіть, чи не чудовий це світ Америка? Не має часу президент на повість — напишуть за нього; не мають письменники теми — закличе він їх до себе і дасть тему. А в нас? Ходять молоді письменники і шукають за темою, як за лурним золотим, а президенти наших установ, замість давати їм теми, самі пишуть спомини. І не дадуть їм навіть заробити при коректі свого рукопису — поправки мови і правопису.

Далі вичитав я таке:

35-літній англійський барон Стюарт-Ранкін приняв 10 літ тому магомеданство. Не досить, що став він головою британсько-магомеданського товариства, а рішив пішки піти на прощу до Мекки. Таки в білому халаті, як інші арабські прочани.

А в нас? Знаємо нпр., якто славний радикал та атеїст навернувся на віру Христову, або славний марксист на національну програму. Але досі ми не чули, щоб перший із них пішов пішки на прощу до Зарваниці, або другий прилюдно вдарився у груди.

І кажуть у нас, що англійці — гордий нарід. Усі віримо теж, що еспанці — кровожадні: бій биків для них — це найвища насолода. А ось цими днями в еспанському місті Лінез виступав на арені тореадор Домінго Ортего. Вже мав пробити бика, коли нараз звернувся до публики з проханням звільнити його від цієї операції, бо бика виховала знайома сільська дівчина Рамоніє Фігуроа і вона не пережила би смерти свого улюбленого вихованця. Публика засипала тореадора цвітами і бик вернувся до стайні.

А в нас? Неодна партія виховала собі бичка з рогами, щоб добре міг боронитись на політичній арені. Та коли він виросте і почне сам вимахувати рогами, не мають для нього милосердя: так закрутять йому голову червоною плахтою, що сарака ледви на ногах тримається, і шпигають, і наколюють, аж упаде знесилений.

Усім у нас гірше, ніж у світі: і президентам, і письменникам, і бикам. Тільки новонавернені грішники мають привілеї. Вони так вимахують плахтою, якби були тореадорами і якби вільно було поводитись з людьми так, як з биками на арені, напевне не пощадили би нікого.

Діоген Бочка.

також скарбовий секвестратор Залевський. На основі закону тим особам не вільно було брати участи у лицитації, а тимбільше не вільно їм було набувати предмети виставлені на продаж. Коли зліцитований селянин повідомив про це скарбовий уряд, Вишинський звернув йому 60 зол., хоча корова була варта 115 зол. Розправа скінчилася засудом Вишинського на 10 місяців, а постерункового поліції Моздзержа на 6 місяців вязниці з припиненням кари. Залеського увільнили.

— **Львівська хроніка.** Умовонедужий Яків Бер, родом впід Ряшева, пробував тричі кинутись під трамвай, одначе без успіху. — На вул. Янівській якийсь злодійчук вирвав Марії Блікарській ручну торбинку з грішми. — При вул. Клепарівській скочила з першого поверху 17-літня служниця Ксеня Бахлай і тяжко потовклася. — Людвика Гартенберг із Щирця купила на вулиці Легіонів від якогось ошуканця за 20 зол. золотий перстень, що був із звичайної бляхи і не представляє ніякої вартости.

— **За фальшиві гроші.** В золочівськім окружнім суді відбулася розправа проти девятьох обвинувачених, яким закинено, що пускали в обіг фальшиві гроші. Засуджено Лейбу Велера й Айзіга Сафрана на кару 5 літ вязниці, Павла Гриськевича, Дмитра Матвіїшина і Михайла Бичуна на 3 роки, Матвія Матвіїшина на 2, а Йосифа Рота на 1 рік вязниці. Крім того всіх засуджених позбавлено громадянських прав на 5 літ.

— **Строгий засуд.** Окружний суд у Луцьку засудив чотирьох членів КПЗУ, Максима Жаловагу і Миколу Мельника зі села Умивниці по 5 літ вязниці і Тому Новака та Мих. Лиховського по 3 роки вязниці. Засуджені друкували у власній законспірованій друкарні летючки, що закликали до рільних страйків і бойкоту міст у доворженні харчів.

— **Пожежа.** В Татарові пов. Надвірна вибухла грізна пожежа в пенсіонаті Антоніни Хасек. Віля згоріла до тла, причому вогонь перекинувся на сусідну вілю, яка теж стала жертвою пожежі.

— **Нещасливі пригоди на залізницях.** Між стаціями Боршів і Волківці потяг наїхав на незабезпеченому місці селянську фіру і розбив її. Жертв у людях не було. Гірша була стріча залізничого потягу зі селянською фірою біля Конюшок між стаціями Дубно й Озеряни. На возі находилося троє людей, яких потяг так змасакрував, що годі було устійнити їхню тотожність. Коні також убило.

— **Великі грошеві зловживання** викрито в городському суді в Н. Санчі. Касове шконтрум ствердило в судовій касі браки, яких касієр Ян Слюзар не вмів пояснити. Коли дальше шконтрум виказало брак 8.000 зол., його арештовано. Дальше подрібне перевірювання касових книг і порівнання впливів з алегатами виказало, що касієр допускався зловживань уже від 1930 р. і присвоїв собі загальну суму 87.703 зол. Підчас слідства проти касієра виявилося друге поважне зловживання, якого він допустився до спілки зі судовим секретарем Альфредом Годолім і Адамом Гебенштрайтом, управителем рахункового відділу окружного суду в Н. Санчі. В городському суді находився депозит 31.697 зол. незвичайного походження. Ще в 1918 р. один кондуктор знайшов у вагоні 150.000 корон, які здепонував у суді. Тому що ніхто не зголосився по ці гроші, їх переховували дальше в депозиті, де наслідком девалюації вони представляли суму 31.697 зол., ульоковані або в облігаціях конверсійної позички або готівкою в касі ощадности. Згадані урядовці рішили поділитися тим депозитом. Отже підробили судову ухвалу, якою суд нібито звелів видати депозит адвокатові, що вже не жив, і сфальшувавши посвідку відбору, гроші вибрали для себе. Подібним способом вибрали дальші гроші на загальну суму 15.000 зол. Взагалі ствердженo зловживання скарбника у 103 випадках. Спільно зі згаданими трьома урядовцями потягнено до судової відповідальности Лазаря Вахтля, що за його посередництвом секретар Годолі виміняв облігації конверсійної позички на облігації долярової позички, і Яна та Марію Косів, що користали з більших позичок із спроневірених грошей. В найближчому часі всі винуватці засядуть перед судом.

— **Зима наступає.** Наслідком сильного спадку температури (6—8 ступнів нижче зера) на Поліссі позамерзали ріки. Канал ріки Щари ще плавкий, показується вже лід. В північній Італії впали сніги, що доходять до пів метра високо. Одночасно виляли ріки.

— **Цар Борис веде потяг.** Як відомо, болгарський цар Борис любить бавитися в залізничого машиніста. Коли сімпльонський експрес приїхав тому кілька днів до Софії, вилів з льокомотиви елегантний машиніст у білому порохгаку. Пасажири пізнали в машиністі царя Бориса. Показалося, що він кермував потягом від стації Драгоман до Софії. Його супроводив на льокомотиві принц Кирило. Пасажири повитали їх оваційно.

— **Морські бурі.** З Ню Йорку повідомляють, що з причини сильної бурі, яка лютиться на Атлянтійському океані, затонуло кілька рибацьких суден, при чому згинуло 25 осіб. Багато кораблів є ушкоджених. Біля Віґо в Еспанії затонуло 5 рибалок з лодкою. — На Балтійському морю пропав кутер з трьома рибалками, що виїхали із Гдині.

— **Ріжні вістки.** В Еспанії в околицях Мурції й Картагіни знедужало 4.000 осіб, затроївшись хлібом. Арештовано одного мельника, що домішав барит до муки, призначеної для провінції. — У Панамському каналі усунулося 500 тисяч куб. метрів землі, наслідком чого припинено корабельний рух аж до очищення каналу.

Спорт.

ЗАКОРДОННІ ЗМАГАННЯ.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА. **Мистецтва.** Вікторія Пільзен — Братислава 3:3; Простейов — Жіденіце 2:1; Пільзен — Колін 6:2; Нім. Сп. Кл. Заац — Тепліцер 3:1. В табелі веде певно Спарта, що має всі дані здобути осіннє мистецтво.

АВСТРІЯ. **Мистецтва.** Рапід — Австрія 2:0; Адміра — Вієнна 2:1; Спортклюб — ФЦ Він 0:0. Осіннє мистецтво здобула остаточно Адміра (19 п.). За нею йдуть: Рапід (16), Вієнна (15), ФЦ Він (14), Лібертас (13), Спортклюб (11), Вакер (11), Фаворітнер (9), Австрія (8), ВАЦ (7), Гакоаг (6), Фльорідсдорфер (4).

МАДЯРЩИНА. **Мистецтва.** Ференцварош — Будай 4:0; III. Округа — Шальготаріян 2:0; Уйпешт — Кішпешт 1:1; Шорокшар — Терексеш 3:0; Гунгарія — Сеґед 1:0; Булафок — Аттіля 2:1; Бочкай — Фебус 4:3.

БРІССЕЛЬ. Бельгія — Швеція 5:1 (2:1). Видців 18.000.

Нові книжки й журнали.

Adam Helerski: HALLO! HALLO! PROTESTANCI A POLSKIE RADJO. Cieszyn 1935. Nakładem Dziedzictwa blog. Jana Sarkandra. Стор. 80, ф. 8°

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 22. XI. год. 8. веч. Віденська ревія Фріца Ґрінбавма і Карла Фаркаса.

Субота, 23. XI. год. 3.30 попол. Віденська ревія Фріца Ґрінбавма і Карла Фаркаса.

Субота, 23. XI. год. 8. веч. Віденська ревія Фріца Ґрінбавма і Карла Фаркаса.

Театр Ріжнородностей.

Субота, 23. XI. год. 8. веч. Ціни найнижчі „Шіснацятилітка".

Кіна.

АДРІЯ: „Тайна пристрасної жінки".
АПОЛЬО: „Княжна чардаша".
АТЛЯНТИК: „Золоте озеро"
ВАНДА: „Я його кохала" і „Котячий Пазур".
ҐРАЖИНА: „Любощі".
КАСИНО: „Сон літньої ночі" на осн. Шекспіра (реж. Райнгарда, музика Мендельсона).
КОПЕРНИК: „Бенгалі" (Ґейрі Купер).
МАРУСЕНЬКА: „Бенгалі" (Ґейрі Купер).
МІРАЖ: „Пані і шофер", „Весняний вальс".
МУЗА: „Чоловіки до вибору".
ПАКС: „Ескімо".
ПАЛЯС: „Епізод".
ПАН: „Легіон безбожних".
РАЙ: „Циганські мельодії".
СОНЦЕ: „Грішник", ревія „Лише під волос".
СВІТ: „Дві Йоасі.
СТИЛЕВЕ: „Пекло" Дантого і ревія.
ТОН: „Еспанська примха" (Марлена Дітріх).
УТІХА: „Вовкулак" і ревія.
ХИМЕРА: „Остання серенада".

Закордонне радіо.

Пятниця, 22 листопада 1935.

Відень (506,8) 12.00 Концерт, 14.00 Симф. музика, 17.30 Фортепіян, спів, 20.00 Вечір опер. Братислава (298,8) 19.10 Концерт циганів., 20.30 Народні пісні півн. Моравії, **Прага** (470,2) 17.10 Квартет г-д ур Остерчіви, **Париж** (1648) 18.30 Концерт, 21.00 Клявесин, **Білгород** (437,3) 16.20 Пісні, 20.00 Концерт орх., **Берлін** (356,7) 14.15 Мельодії Павла Лінка, 16.30 Солісти, 20.10 Симф. концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 15.15 Діти співають, 17.45 нар.-вок. дуети. **Кельн** (455,9) 19.00 Тріо ф-моль Дворжака, 21.00 Для розривки: Концерт орх., **Ляйпціг** (382,2) 15.50 Два фортепіяни, 18.20 Співаюче село, **Мінхен** (405,4) 13.15 Концерт, 18.10 Скандинавська музика, **Будапешт** (549,5) 13.30 Циг. музика. 19.30 „Норма" оп. Белінія, **Міляно** (221,1) 12.30 Скрипка і форт., 17.30 Трансмісія з Асизи, 19.45 Концерт. **Рим** (420,8) 12.30, 16.40, 19.15 Музика, 20.50 „Пять частин світа" оп. Кабалєра.

Субота, 23. листопада 1935.

Відень (506,8) 15.15 Хор, 19.20 „Дер Фетер аус Дінгсда" оп. Кінеке, 22.35 Форт. ресітал, **Прага** (470,2) 12.35 Сальон. квартет, 15.00 „Чар вальса" оп. Штравса. **Париж** (16.48) 17.00 Легка музика, 21.45 „Чародійний флет" оп. Моцарта. **Білгород** (437,3) 13.15, 22.20 Нар. пісні, 20.00 Концерт, **Берлін** (356,7) 19.00 Квартет ф-дур, оп. 50 Бетовена, 20.10 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 20.10 Мельодії і пісні, **Мінхен** (405,4) 12.00 Концерт, 15.15 Пісні, 18.40 Орг. Твори Баха, 19.05 „Велика Незнайома" оп. Супе. **Будапешт** (549,5) 18.30 Нар. пісні, 22.30 Концерт, **Міляно** (221,1) 20.50 Концертові вальси, 21.15 „Двісті літ танку? **Рим** (420,8) 16.40 Квартет мандоліністів, 20.50 Муз. вечір, 21.46 „Наміко Сан" оп. Франкетія.

Львівське радіо.

Пятниця, 22. листопада 1935.

6.30 Ранішня авд., 6.50 Легка музика з гр. пл., 7.20 Поранний денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сиґнал часу, 12.10 Інструм. музика гр. пл., 13.25 Хвилина домашнього господарства, 13.30 З ринку праці, 13.35 Легка музика гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Сальоновий квартет, 16.00 Гутірка для хорих, 16.15 Концерт орх., 16.45 Оповідання для дітей, 17.00 Чи треба боятися нової ледової доби, 17.15 Хвилина поезії, 17.20 Віольончеля, 17.50 Спорт. порадник, 18.00 Співочий ресітал у супр. форт., 18.30 Програмова скринька, 18.40 Суспільна хвилина, 18.45 **Фортепяновий ресітал Оксани Цурковської**, 19.00 Австрійський уряд у львівській літ. карикатурі, 19.20 Реклямовий концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.50 Бюро студий розмовляє зі слухачами, 20.00 Концерт орх., 20.45 Вечірній денник, 20.55 Із сучасної Польщі, 21.00 балет „Шехеризада" Римського Корсакова в гр. пл., 22.00 Гайднові квартети, 22.30 Легка й танкова музика з гр. пл.

Субота, 23. листопада 1935.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50 Легка музика з грам. плит, 7.20 Ранішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Концерт, 13.00 Концерт гармоністів, 13.25 Хвилина дом. господарства, 13.30 Концерт бажань, 14.30 Польські артисти з грам. плит, 15.00 Фрагмент з повісти Шумілиса „Ганусине серце", 15.30 Концерт орх., 16.00 Лекція французької мови, 16.15 Твори на цитру, 16.30 Технічна скринька, 16.45 Вся Польща співає, 17.00 „У Крутинських Пецках" репортаж із Східної Пруссії, 17.15 Новини з грамофонових плит, 17.45 Світ наших звірів: Падальник, 17.50 Наші міста і містечка: „Рава та Шубравці", 18.00 Театр Уяви: для дітей: „Йо-го-го" Карла Грея, 18.30 Огляд жіночих журналів, 18.40 Сільва рерум, 18.45 Мало відомі сучасні твори (пояснення з грам. пл.), 19.00 II. том матеріялів до листопадових днів, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Концерт солістів (Шлемінська, спів), 20.45 Веч. денник, 20.55 Образи із суч. Польщі, 21.00 Польське село у творчості Ст. Монюшка, 21.30 Краєвий гумор, 22.00 Концерт орх., 23.05 Прогулька по Европі — ретрансмісії з европейських радіостацій.

БІРЖА.

ГРОШЕВА БІРЖА.

Доляр амер. 5.29—5.32; Марки нім. 150—155; франки фр. 34.90—35.05; франки шв. 172¹/₄—172³/₄; фунти штерл. 26.00—26.15; шилінги австр. 98.50—100.00; чеські корони 20.75—21.25; рум. леї 26.50—28.00; італ. ліри 33.00—35.00.

Золото: доляри 8.99—9.02; рублі 47—48; франки фр. 34.40—34.80; корони 36.20—37.00; дукати 83.00—83.50; 1 гр. зол. 5.924.

Срібло: корони 0.34; рублі 1.59; фльорени 1.25; 1 гр. срібла 7—8 сот.

ЗБІЖЕВА БІРЖА.

Льоко вагон Львів: Пшениця одноцілa 17.00—17.25; пшениця збірна 16.00—16.25; жито одноціле 13.00—13.25; жито збірне 12.75—13.00; овес одноцілий 14.50—15.00; овес одноцілий легко замоклий 14.00—14.50; овес збірний 14.00—14.50; овес збірний легко замоклий 13.50—13.75.

Інші ціни незмінені.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.